Синій весняний ліс.
Плачуть русалки в листі.
Той, хто до себе доріс,
Перед Всевишнім чистий.

Перед людьми такий
Тонкий, мов китайський лірик,
Море годує з руки
З чуттям степового звіра.

І не влада йому,
Тільки свобода мила.
То вже не хлопчик – муж.
Брила.

Брила.
На ній трава,
Ніжна, як лезо бритви...

Той, хто до ласки доріс,
Доріс і до битви.